

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

11 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iulie 2015, în cauza penală privindu-l pe

CIOBANU Gheorghe Petru, *născut la 30 aprilie 1980, originar și domiciliat în or. Hîncești, str. Mihalcea Hîncu 51.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 14.05.2014 – 31.03.2015;

Instanța de apel: 04.05.2015 – 14.07.2015;

Instanța de recurs: 08.09.2015 – 11.11.2015.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Hîncești din 31 martie 2015, Ciobanu Gh. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 192¹ alin. (2) lit. b) Cod penal la 3 ani și 2 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Ciobanu Gh. la 10 noiembrie 2013, aproximativ între orele 17:30 - 18:30, aflându-se în sat. Fundul Galbenei, r-nul Hîncești, fiind în stare de ebrietate, a solicitat serviciile de transport ale SRL „TAXITRANDGRUP”. După sosirea mijlocului de transport, fără a avea scop de însușire, prin aplicarea violenței nepericuloase pentru viață, 1-a deposedat ilegal pe conducătorul taxiului, Cîșlalî Ig. de cheile automobilului de model Dacia cu n/î HN AR 135, cu care s-a deplasat într-o direcție necunoscută, ulterior automobilul fiind depistat abandonat pe str. Industrială 14 din or. Hîncești.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (2) lit. b) Cod penal, adică *răpirea mijlocului de transport*

fără scop de înstrăinare, însoțită de violență nepericuloasă pentru viața și sănătatea victimei.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către inculpat și avocata Lupașcu L. în numele acestuia.

3.1. Potrivit textului cererii de apel, avocata Lupașcu L. a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, din motiv că instanța de fond nu a ținut cont de faptul că Ciobanu Gh. nu și-a recunoscut vinovăția de cele incriminate în baza art. 192¹ alin. (2) lit. b) Cod penal și a declarat că la 10 noiembrie 2013 partea vătămată, Cîșlalî Ig., benevol i-a transmis cheile automobilului și i-a permis să se așeze la volan pentru a se deplasa în or. Hîncești, inițial a achitat pentru serviciile taximetristului, iar violență asupra părții vătămate nu a fost aplicată, a procedat astfel deoarece taximetristul se deplasa incorect; comportamentul părții vătămate dar și declarațiile ultimului, inculpatul le explică prin starea sănătății specifice a lui Cîșlalî Ig.; instanța de fond nu a ținut cont de faptul că declarațiile inculpatului au fost confirmate în ședința de judecată de martorii Cociu D. și Neaga Al.

3.2. Inculpatul a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei hotărâri prin care să fie achitat de cele incriminate, invocînd că nu este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (2) lit. b) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iulie 2015 apelurile declarate de inculpatul Ciobanu Gh. și avocata Lupașcu L. în numele acestuia, au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, audiind participanții la proces, raportînd situația de fapt la cea de drept, cercetînd argumentele invocate de părți, în coraport cu materialele dosarului penal, s-a ajuns la concluzia că apelurile declarate sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse.

De asemenea, instanța de apel a menționat că instanța de fond corect la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite - că este mai puțin gravă comisă cu intenție, anterior judecat, cu antecedente penale pentru comiterea cu intenție a unei infracțiuni mai puțin grave, la locul de trai se caracterizează negativ, cu observații din partea administrației publice locale. La fel, s-a menționat că instanța de fond nu a reținut careva circumstanțe atenuante în privința inculpatului conform art. 76 Cod penal, iar circumstanțe agravante la stabilirea pedepsei s-au reținut: săvârșirea infracțiunii de către o persoană care era în stare de ebrietate.

Mai mult, instanța de apel a conchis corect asupra faptului că inculpatul a comis infracțiunea de răpire a mijlocului de transport, fiind în stare de recidivă simplă, fiind anterior condamnat prin sentința Judecătoriei Hîncești nr. 1-160 din 28.10.2009, în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la pedeapsă cu închisoare pe termen de un an, cu executare în penitenciar te tip închis, iar potrivit informației parvenite de la Departamentul Instituțiilor Penitenciare, a fost eliberat din Penitenciarul nr. 4 Cricova după expirarea

termenului de pedeapsă - la data de 20.06.2013. Astfel, la stabilirea cuantumului pedepsei, corect instanța de fond a aplicat în mod obligatoriu prevederile art. 82 alin. (2) Cod penal.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele cazului și din faptul că Ciobanu Gh. nu se căiește de cele comise, ținând cont de scopul pedepsei penale, și anume, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea inculpatului, de personalitatea inculpatului și poziția ultimului vizavi de pedeapsă, de opinia acuzatorului de stat care pledează pentru o pedeapsă privativă de libertate, instanța de apel a statuat că corect instanța de fond a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani și 2 (două) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, având în vedere că sancțiunea art. 192¹ alin. (2) lit. b) Cod penal prevede pedeapsa cu închisoare de la 3 la 5 ani.

În privința apelului declarat de apărătorul inculpatului, instanța de apel a respins alegațiile acesteia reiterând că faptul nerecunoașterii vinovăției de către Ciobanu Gh. în comiterea infracțiunii imputate nu se echivalează cu achitarea ultimului.

Totodată, instanța de apel a respins argumentele avocatei Lupașcu L. precum că comportamentul părții vătămate se explică prin starea sănătății specifice a lui Cîșlăl Ig. Or, faptul că partea vătămată are careva deficiențe fizice nu justifică acțiunile infracționale ale inculpatului.

În consecință, s-a specificat că instanța de fond a ținut cont de toate circumstanțele cauzei, elucidând toate elementele în ansamblu, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă echitabilă în raport cu acțiunile comise și adoptând o sentință legală și întemeiată.

6. La 27 iulie 2015 inculpatul a declarat cerere de recurs ordinar împotriva deciziei instanței de apel, care prin încheierea Președintelui Colegiului penal i-a fost restituită pentru înlăturarea neajunsurilor.

După care, în termen, inculpatul a depus o altă cerere de recurs în care solicită rejudecarea cauzei penale în privința sa și recalificarea acțiunilor săvârșite în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal, din motiv că s-a împăcat cu partea vătămată, ceea ce rezultă din declarațiile acesteia. De asemenea, recurentul menționează că are la întreținere doi copii minori, care au rămas fără întreținător, astfel solicitând stabilirea unei pedepse mai blânde în privința sa.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul și partea vătămată au depus referință privitor la opinia lor asupra recursului declarat de către inculpat menționând că recursul urmează a fi declarat inadmisibil.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă

asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului ordinar declarat de inculpat se conchide că acesta nu invocă expres un careva temei de drept, menționînd că fapta lui urmează a fi recalificată în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal, din motiv că s-a împăcat cu partea vătămată și în baza sancțiunii acestei norme solicită o pedeapsă mai blîndă.

Alegațiile titularului dreptului de recurs se circumscriu pct. 10) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, sau faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, verificînd materialele dosarului raportate cu criticele recurentului, Colegiul penal conchide că la judecarea apelului instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă privind condamnarea lui Ciobanu Gh. în baza art. 192¹ alin. (2) lit. b) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în speța dată.

De asemenea, Colegiul penal reiterează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse pe larg în pct. 4 din prezenta decizie.

Deci, Colegiul penal constată că alegațiile recurentului privitor la pretinsa eroare judiciară reținută la calificarea juridică a acțiunilor sale este vădit nefondată. Or, din toate probele examinate și cercetate de către prima instanță și instanța de apel s-a constatat indubitabil că inculpatul a acționat cu intenție directă și a urmărit incipient scopul săvîrșirii infracțiunii de răpire a mijlocului de transport, incriminate acestuia prin rechizitoriu.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă că instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificîndu-le sub aspectul pertinentei și concludenței, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția lui Ciobanu Gh., de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (2) lit. b) Cod penal, să fie una legală și întemeiată, iar pedeapsa aplicată - în limita sancțiunii prevăzute de articolul respectiv.

Așadar, vinovăția lui Ciobanu Gh. a fost statuată de instanțele ierarhic inferioare reieșind din următoarele probe puse la baza condamnării ultimului:

- declarațiile inculpatului și a părților vătămate Cîșlalî Ig. și Golovatîi A.;
- declarațiile martorilor Neaga Al. Cociu D.;

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 11.11.2013 care reflectă acțiunea procesuală de cercetare a automobilului de model „Dacia Logan” de culoare albă cu n/î HN AR 135;

- copia certificatului de înmatriculare a mijlocului de transport de model „Dacia Logan” de culoare albă cu n/î HN AR 135, care reflectă datele privind proprietarul vehiculului.

Față de cele ce preced, instanța de recurs reiterează că instanța de apel corect a dispus respingerea apelurilor declarate de avocata Lupașcu L. în interesele inculpatului, precum și de însuși inculpat, apreciind argumentele expuse în cererile de apel, drept nefondate, din motiv că probele nominalizate supra, cert dovedesc faptul că inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 192¹ alin. (2) lit. b) Cod penal, cu indicii calificativi, *răpirea mijlocului de transport fără scop de înstrăinare, însoțită de violență nepericuloasă pentru viața și sănătatea victimei*, în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

Mai mult, Colegiul penal ține să specifice că la etapa judecării recursului, instanța nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, acestea fiind atributul exclusiv al instanței de fond și al instanței de apel.

De asemenea, relevante cauzei deferite judecării sunt și prevederile stipulate de legislator în art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, potrivit cărora temeiurile menționate la alin. (1) al acestei norme pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

La caz, se constată că recurentul a solicitat la etapa judecării apelului achitarea sa de cele imputate, iar chestiunea recalificării faptelor sale în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal o ridică la etapa judecării recursului. Astfel, statuînd că în cauza dată există o concordanță deplină între fapta inculpatului și încadrarea juridică a acesteia reținută de instanțele ierarhic inferioare, Colegiul penal va considera ca neîntemeiate criticele inculpatului în acest aspect.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal referindu-se la alegațiile recurentului în partea stabilirii unei pedepse mai blînde, amintește că pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni, atît din partea acestuia, cît și a altor persoane. Or, ca măsură de constrîngere, pedeapsa are pe lîngă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încît inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvîrșirii unor fapte similare.

Prin urmare, Colegiul penal reține că corect s-a statuat de instanța de apel că nerecunoașterea vinovăției de către inculpat reprezintă un drept procesual al acestuia, ci

nu o circumstanță agravantă sau atenuantă la stabilirea pedepsei, sau nu duc nemijlocit la achitarea lui de cele incriminate.

Astfel, Colegiul penal consideră că temeiul pentru recurs invocat de recurent nu este relevant cauzei, iar instanțele ierarhic inferioare și-au motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 din Codul penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului incriminat acestuia prin rechizitoriu.

Față de cele ce preced, Colegiul penal consideră că temei pentru aplicarea unei pedepse mai blânde în privința lui Ciobanu Gh. nu se constată, iar pedeapsa, astfel cum a fost stabilită de către instanța de fond și menținută de către instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

În consecință, Colegiul penal statuează că modalitatea de executare aleasă și quantumul pedepsei aplicate inculpatului Ciobanu Gh., pentru infracțiunea imputată prin actul de sesizare a instanței, este în acord cu principiul proporționalității având în vedere fapta comisă și urmările produse.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 10) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temei de casare a soluției adoptate de instanța de apel, iar pedeapsa stabilită inculpatului a fost aplicată în limitele legii, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursului declarat.

9. În temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Ciobanu Gheorghe Petru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iulie 2015, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 11 decembrie 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru